

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **L. G.**
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Divíškem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018, č. j. 57162/18/5000-10470-712343, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 10. 4. 2019, č. j. 15081/19/5000-10470-712343, a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018, č. j. 57160/18/5000-10470-712343,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikovaná rozhodnutí, kterými žalovaný částečně změnil

platební výměry vydané Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj (dále též pouze „správce daně“) dne 16. 12. 2014.

2. Správce daně platebními výměry ze dne 16. 12. 2014, č. j. 1690905/14/2700-31471-607899 („platební výměr 1“), a č. j. 1690915/14/2700-31471-607899 („platební výměr 2“), vyměřil žalobci odvody za porušení rozpočtové kázně podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Platebním výměrem 1 vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 4 182 850 Kč, platebním výměrem 2 odvod do Státního fondu životního prostředí (dále jen „SFŽP“) ve výši 738 150 Kč. K vyměření došlo na základě kontroly použití peněžních prostředků poskytnutých žalobci na projekt „Zařízení na ekologickou úpravu auto vraků – G.“. Předmětem projektu byla rekonstrukce stávající budovy autovrakoviště tak, aby zde mohly být rozebírány autovraky na díly a části, které je možné dále využívat (recyklovat), a pořízení techniky pro nakládání s autovraky. Dle finančního rámce projektu činily celkové výdaje předmětné akce 7 692 029 Kč, z toho způsobilé veřejné výdaje 4 921 000 Kč. Z této částky poskytlo Ministerstvo životního prostředí 85 % prostředků a SFŽP 15 % prostředků. Ministerstvo životního prostředí poskytlo žalobci dotaci na základě svého rozhodnutí ze dne 30. 9. 2010 (dále jen „rozhodnutí MŽP“), SFŽP poskytl žalobci dotaci na základě smlouvy podepsané za SFŽP dne 4. 10. 2010, za žalobce dne 13. 10. 2010 (dále jen „smlouva o poskytnutí podpory ze SFŽP“).
3. Žalovaný k odvolání žalobce nejprve změnil uvedené platební výměry rozhodnutími ze dne 22. 7. 2015. Žalovaný shledal nedůvodné odvolací námitky, kterými žalobce zpochybňoval kontrolní zjištění správce daně týkající se porušení podmínek stanovených rozhodnutím MŽP, respektive ve smlouvě uzavřené mezi žalobcem a SFŽP. Žalovaný nicméně konstatoval, že správce daně nestanovil výši vyměřených odvodů za porušení rozpočtové kázně ve správné výši. S ohledem na zásadu přiměřenosti a proporcionality proto žalovaný snížil vyměřené odvody, a to tak, že snížil odvod do Národního fondu na 1 745 434 Kč a odvod do SFŽP na 102 547 Kč.
4. Krajský soud uvedená rozhodnutí žalovaného zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to nejprve rozsudky ze dne 31. 3. 2017, č. j. 31 Af 57/2015 – 106 a č. j. 31 Af 55/2016 – 39 (kterými zároveň zrušil platební výměry 1 a 2). Dané rozsudky krajského soudu následně zrušil Nejvyšší správní soud (viz rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 Afs 149/2017 – 37, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 Afs 142/2017 – 35). Krajský soud poté opětovně zrušil (tentokrát již pouze) zmíněná rozhodnutí žalovaného a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (viz rozsudky ze dne 19. 12. 2017, č. j. 31 Af 57/2015 – 138, a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 31 Af 55/2016 – 75), neboť shledal důvodnými námitky, kterými žalobce zpochybňoval vyměření odvodů za nedodržení termínu realizace akce a za porušení dotačních podmínek dělením předmětu veřejné zakázky.
5. Žalovaný poté vydal rozhodnutí, která jsou předmětem přezkumu v nynějším řízení. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2018, č. j. 57162/18/5000-10470-712343 (dále jen „rozhodnutí 1“), změnil platební výměr 1 tak, že snížil žalobci vyměřený odvod do Národního fondu na 1 532 981 Kč (rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností ze dne 10. 4. 2019 pak žalovaný změnil tuto částku na 905 553 Kč). Rozhodnutím ze dne

21. 12. 2018, č. j. 57160/18/5000-10470-712343 (dále jen „rozhodnutí 2“), žalovaný změnil platební výměr 2 tak, že snížil žalobci vyměřený odvod do SFŽP na 101 962 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

6. Žalobce nijak nerozporuje, že se dopustil porušení rozpočtové kázně, za která mu byly napadenými rozhodnutími vyměřeny odvody. Připouští tedy, že nepředložil závěrečné vyhodnocení akce, monitorovací zprávy a finanční vypořádání akce, že nedodržel lhůtu deseti pracovních dnů pro použití finančních prostředků a že došlo k právnímu zatížení majetku (rekonstruované budovy). Žalobce uplatnil námitky toliko proti výši stanovených odvodů.
7. Za pochybení spočívajícím v nepředložení závěrečného vyhodnocení akce byly žalobci v obou napadených rozhodnutích stanoveny odvody ve výši 5 % z poskytnutých částek. Podle žalobce se ale jednalo o nesplnění „formálně administrativní podmínky“, přičemž účelu dotace bylo dosaženo, a tak jsou stanovené odvody příliš vysoké. Konkrétně má žalobce za to, že odvody by v daném případě měly činit 1 % z poskytnutých částek, obdobně jako v případě odvodu stanoveného v rozhodnutí 1 za nepředložení závěrečné monitorovací zprávy. V rozhodnutí 1 by tedy měl odvod činit 41 828,49 Kč a v rozhodnutí 2 by měl odvod činit 7 381,50 Kč.
8. Ve vztahu k odvodu vyměřenému za předmětné porušení rozpočtové kázně navíc žalobce namítl, že dle bodu 36 rozhodnutí 1 tento odvod činí 209 142,19 Kč (tj. 5 % z 4 182 849,82 Kč), zatímco v bodu 47 téhož rozhodnutí je uveden odvod za nepředložení závěrečného vyhodnocení akce ve výši 836 570 Kč. Uvedené body jsou ve vzájemném rozporu a tento rozpor není žalovaným nijak vysvětlen. Ovlivňuje přitom i celkovou výši rozhodnutím 1 stanoveného odvodu, která by správně měla činit 905 553,19 Kč, nikoliv 1 532 981 Kč.
9. Za nedodržení lhůty deseti pracovních dnů pro použití finančních prostředků žalovaný stanovil žalobci odvody ve výši 1 % z částek, u kterých nebyla daná lhůta dodržena. Žalobce k tomu namítl, že se jedná o formální pochybení, které nemá vliv na účel dotace. Za adekvátní výši odvodu by považoval 0,5 % z částek, které byly zaslány pozdě; tj. odvod měl být stanoven v rozhodnutí 1 ve výši 4 067,37 Kč (namísto 8 134,74 Kč) a v rozhodnutí 2 ve výši 1 203,25 Kč (namísto 2 406,50 Kč).
10. V případě porušení dotačních podmínek spočívajícím v právním zatížení majetku byly odvody stanoveny ve výši 5 % z částek poskytnutých na rekonstrukci budovy. Podle žalobce byl také v tomto ohledu účel dotace zcela naplněn, nedošlo totiž k tomu, že by v důsledku zřízení zástavního práva byla budova převedena na třetí osobu a následně neplnila dotační účel. Poukazované odvody jsou tedy vlastně ukládány rovněž za administrativní pochybení. Přiměřená výše odvodů by tak byla ve výši 1 % z částek poskytnutých na rekonstrukci budovy, tj. ve výši 5 389 Kč a 1 901 Kč.
11. Za nepředložení závěrečné monitorovací zprávy byl v rozhodnutí 1 uložen odvod ve výši 1 % z poskytnuté dotace, zatímco v rozhodnutí 2 byl za totožné porušení rozpočtové kázně uložen odvod ve výši 2 % z poskytnuté dotace. Žalobce namítl, že žalovaný postupoval v tomto případě nekonzistentně. Žalovaný dále uložil žalobci odvody za nepředložení finančního vypořádání dotace, a to ve výši 1 % z poskytnuté částky v rozhodnutí 1 a ve výši 5 % z poskytnuté částky v rozhodnutí 2. Žalovaný tak opět postupoval nekonzistentně. Ve všech zmíněných případech by dle žalobce byla

proporcionální výše odvodů 1 % z poskytnutých částek, neboť se jednalo pouze o administrativní pochybení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný nejprve přiznal, že žalobce důvodně poukázal na nesprávný výpočet celkové výše rozhodnutím 1 stanoveného odvodu. Zároveň avizoval, že tento nesprávný výpočet opraví formou rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností.
13. Ostatní žalobní námitky jsou dle žalovaného nedůvodné. Žalovaný řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil výši jednotlivých odvodů, zároveň byl vázán právním názorem krajského soudu, a tak nestanovil odvod za nedodržení termínu realizace akce a dělení zakázky.
14. K námitkám ohledně procentní výše jednotlivých odvodů žalovaný odkázal zejména na rozhodnutí MŽP a na smlouvu o poskytnutí podpory ze SFŽP, z nichž plynou rozdílné procentní sazby za jednotlivá porušení dotačních podmínek. Zásadní rozdíl spočívá v tom, že v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu byly některé podmínky již v rozhodnutí MŽP vyčleněny jako méně závažné (v souladu s § 14 zákona o rozpočtových pravidlech) a jejich porušení mělo být postiženo odvodem nižším, než kolik činí celková částka poskytnuté dotace. Proto byl za žalobci za jejich porušení uložen odvod podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Naproti tomu ve smlouvě o poskytnutí podpory ze SFŽP nebyly příslušné podmínky vyčleněny jako méně závažné, proto byl odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu stanoven „ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň“, podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech. Při ukládání odvodu pak žalovaný postupoval v souladu se zásadou proporcionality, přičemž u každého pochybení zvlášť uvedl výši vyměřeného odvodu a správní úvahu vedoucí k uložení odvodu právě v té konkrétní výši. Závěrem žalovaný pro úplnost odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Afs 138/2015 – 28, který se vyjadřuje k významu závěrečného vyúčtování dotace.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
16. Z předloženého správního spisu krajský soud konstatuje, že správce daně zahájil u žalobce dne 6. 12. 2013 kontrolu ve věci zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech u prostředků poskytnutých žalobci ze strany Ministerstva životního prostředí a SFŽP. Správce daně uzavřel daňovou kontrolu zjištěním, že účel projektu byl sice splněn (tj. budova rozborky autovrakoviště byla řádně zrekonstruována a technika pro nakládání s autovraky byla nakoupena), nicméně některé z podmínek stanovených v rozhodnutí MŽP a ve smlouvě o poskytnutí podpory ze SFŽP byly porušeny.
17. Předně, žalobce neprokázal, že by SFŽP předložil dokumentaci k závěrečnému vyhodnocení akce, a to ani v původně stanoveném termínu (do 30. 4. 2011), ani v prodlouženém termínu (do 31. 7. 2011). Dále, v období od 7. 6. 2011 do 1. 7. 2011 a v

období od 25. 10. 2011 do 13. 12. 2011 neměl žalobce dostatek vlastních finančních prostředků na běžném účtu, v důsledku čehož použil dotace v celkové výši 162 868,62 Kč a 544 821,17 Kč na jiný účel, než na které byly určeny. Správce daně dále shledal porušení podmínky uhrazení faktur do 10 pracovních dnů od data jejich poskytnutí. Žalobce u části dotace ve výši 150 171,20 Kč, kterou přijal od Ministerstva životního prostředí na běžný účet dne 1. 6. 2011, a u části dotace ve výši 26 500,80 Kč, kterou přijal od SFŽP na běžný účet dne 31. 5. 2011, uhradil fakturu až dne 12. 7. 2011 (lhůta byla stanovena do 15. 6. 2011, respektive do 14. 6. 2011). U části dotace ve výši 1 213 514,34 Kč, kterou přijal od Ministerstva životního prostředí dne 20. 10. 2011, žalobce uhradil pouze částku v celkové výši 663 302,41 Kč v rozmezí mezi 6. 12. 2011 a 21. 12. 2011 (lhůta byla stanovena do 4. 11. 2011). Zbývající finanční prostředky ve výši 550 211,93 Kč nepoužil na úhradu projektu. U části dotace ve výši 214 149,59 Kč, kterou přijal od SFŽP dne 19. 10. 2011, pak žalobce uhradil fakturu až postupně v rozmezí mezi 8. 11. 2011 a 6. 12. 2011 (lhůta byla stanovena do 3. 11. 2011). Z výpisu z katastru nemovitostí platného k 1. 6. 2014 dále vyplynulo, že na předmět podpory byl zapsán exekuční příkaz k prodeji nemovitostí a zástavní právo exekutorské. Správce daně žalobci vyčetl také nepředložení závěrečné monitorovací zprávy a neprovedení finančního vypořádání.

18. Správce daně zároveň konstatoval, že žalobce nedodržel závazný termín realizace akce stanovený rozhodnutím MŽP. Žalobce sice požádal dne 26. 4. 2011 o změnu termínu (z 31. 1. 2011 na 31. 5. 2011), přičemž Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 30. 1. 2011 změnové rozhodnutí, kterým změnilo závazný termín realizace akce v souladu s žádostí žalobce. Podle správce daně ale pro účely posouzení, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, platily podmínky původního rozhodnutí MŽP. Správce daně konečně také zjistil, že došlo k rozdělení předmětu zakázky na dodávku víceúčelového automobilu s příslušenstvím a na dodávku kontejneru. Konstatoval, že plnění zakázky na dodávku víceúčelového automobilu s příslušenstvím a na dodávku kontejneru spolu místně i časově souvisí, a předměty obou zakázek tak tvoří jeden funkční celek. Pro dodávku automobilu byl jako příslušenství uveden jednoramenný nosič kontejneru a kontejnery jsou v rámci projektu využívány společně s vozidlem. Pro stanovení předpokládané hodnoty projektu byl přitom zadavatel povinen sečíst plnění, která spolu místně, věcně a časově souvisí. Dělením předmětu zakázky se žalobce dle správce daně dopustil porušení rozpočtové kázně.
19. Správce daně spatřoval ve všech uvedených pochybeních žalobce porušení rozpočtové kázně a vyměřil mu za to odvody ve výši poskytnutých dotací (tj. ve výši 4 182 850 Kč a 738 150 Kč). Žalovaný se v řízení o odvolání proti platebním výměrům nejprve ztotožnil se závěry správce daně, podle nichž došlo k popsáním porušením rozpočtové kázně, nicméně výši vyměřených odvodů považoval za nepřiměřenou. Výši odvodů tak svými rozhodnutími ze dne 22. 7. 2015 částečně snížil (na částky 1 745 434 Kč a 102 547 Kč).
20. Krajský soud poté zrušil uvedená rozhodnutí žalovaného a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (viz rozsudky ze dne 19. 12. 2017, č. j. 31 Af 57/2015 – 138, a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 31 Af 55/2016 – 75), neboť shledal důvodnými námitky, kterými žalobce zpochybňoval vyměření odvodů za nedodržení termínu realizace akce a za porušení dotačních podmínek dělením předmětu veřejné zakázky. Ostatním žalobním námitkám, které žalobce uplatnil v předmětných žalobách, soud nevyhověl.
21. Žalovaný následně vydal rozhodnutí, která jsou předmětem přezkumu v nynějším řízení. Respektoval přitom právní názor vyslovený krajským soudem ve výše uvedených

rozsudcích, tj. vyměřil žalobci odvody pouze za pochybení, která nebyla soudem zpochybněna. Rozhodnutím 1 tedy změnil platební výměr 1 tak, že snížil žalobci vyměřený odvod do Národního fondu na 1 532 981 Kč (rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností ze dne 10. 4. 2019 pak žalovaný změnil tuto částku na 905 553 Kč). Rozhodnutím 2 žalovaný změnil platební výměr 2 tak, že snížil žalobci vyměřený odvod do SFŽP na 101 962 Kč.

22. Žalobce nijak nerozporuje, že se dopustil porušení rozpočtové kázně, za která mu byly napadenými rozhodnutími vyměřeny odvody. Připouští tedy, že nepředložil závěrečné vyhodnocení akce, monitorovací zprávy a finanční vypořádání akce, že nedodržel lhůtu deseti pracovních dnů pro použití finančních prostředků a že došlo k právnímu zatížení majetku (rekonstruované budovy). Žalobce uplatnil žalobní námitky toliko proti výši stanovených odvodů, které považuje za neproporcionální. Ve vztahu k odvodu vyměřenému za porušení rozpočtové kázně spočívajícímu v nepředložení závěrečného vyhodnocení akce navíc žalobce poukázal na nesprávný výpočet celkové výše rozhodnutím 1 stanoveného odvodu. Žalovaný ovšem tento nesprávný výpočet posléze opravil formou rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, a tak soud považuje předmětnou žalobní námitku za bezpředmětnou.
23. Zbývá tedy posoudit, zda lze považovat žalovaným stanovené odvody za proporcionální. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33, v zásadě každé porušení dotačních podmínek (s výjimkou podmínek, které jsou v rozhodnutí či ve smlouvě o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné), zakládá porušení rozpočtové kázně. Zároveň platí, že při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.
24. Žalobce poukazuje na skutečnost, že se dopustil pouze drobných administrativních pochybení, která neměla vliv na splnění účelu dotace. K tomu je třeba uvést, že i taková pochybení představují porušení rozpočtové kázně. Závažnost pochybení žalobce coby příjemce dotace je nutné zvážit až při stanovení výše odvodu za dané porušení rozpočtové kázně.
25. Žalovaný ovšem tímto způsobem postupoval. Odvody původně stanovené správcem daně ve výši poskytnutých dotací (tj. ve výši 4 182 850 Kč a 738 150 Kč) právě s ohledem na zásadu proporcionality snížil, a to na odvody ve výši 905 553 Kč a 101 962 Kč. Zároveň podrobně odůvodnil, jakým způsobem stanovil odvod za každé jednotlivé pochybení žalobce, viz body 35-45 rozhodnutí 1 a body 31-41 rozhodnutí 2. Nyní je tak úkolem krajského soudu toliko posoudit, zda je stanovení odvodů žalovaným řádně odůvodněno a zda výsledek jeho správního uvážení zjevně neodporuje tomu, co lze vnímat jako „rozumný vztah mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu“.
26. Krajský soud považuje odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného za dostatečné a nevidí důvod k tomu, aby korigoval úvahu žalovaného o tom, v jaké přesné výši má být stanoven odvod za jednotlivá porušení rozpočtové kázně. Žalovaný nepostupoval libovolně, respektoval podmínky uvedené pro stanovení odvodů v rozhodnutí MŽP a ve

smlouvě o poskytnutí podpory ze SFŽP (přičemž rozdíly v těchto podmínkách se promítly i v dílčích rozdílech mezi odvody vyměřenými za obdobná pochybení do Národního fondu a do SFŽP, jak výstižně vysvětlil žalovaný ve vyjádření k žalobě). Soud zároveň považuje žalovaným stanovené odvody za přiměřené. Pochybení žalobce sice vesměs byla pouze administrativní povahy a neměla vliv na splnění účelu dotace, žalovaný ovšem také poměrně výrazně snížil původně uložené odvody; nově stanovil odvody v rozmezí 0,5 % – 5 % z finančních prostředků dotčených jednotlivými pochybeními žalobce. Největší část uloženého odvodu do Národního fondu pak tvoří odvod za porušení rozpočtové kázně spočívající v tom, že žalobce nepoužil na úhradu projektu dotační prostředky ve výši 550 211,93 Kč; v této části nebylo možné odvod z povahy věci nijak redukovat. Za těchto okolností pak úkolem krajského soudu není zcela nahradit úvahu žalovaného a rozhodovat o konkrétní procentní výši jednotlivých odvodů (tj. o tom, že odvod za určité pochybení má být stanoven například pouze ve výši 1 % z dotčených finančních prostředků, namísto 2 % či 5 % stanovených žalovaným, jak navrhuje žalobce).

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. dubna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.